

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 307/2026
18.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА- адвоката Стевана Лазића, поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 793/24 од 17.12.2025. године, у седници већа одржаној дана 18.03.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА- адвоката Стевана Лазића, поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 793/24 од 17.12.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шиду ЗК-143/2023 од 11.04.2024. године, између осталих, окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 1 (једне) године. Окривљени је обавезан да солидарно са окривљенима ББ, ВВ и ГГ на име имовинскоправног захтева плати оштећеној ДД износ од 20.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 11.03.2015. године па до исплате, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Окривљени је обавезан да плати суду трошкове кривичног поступка и то на име паушала износ од 20.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, док ће суд о осталим трошковима чија висина није позната одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 793/24 од 17.12.2025. године, између осталог, у ставу II изреке делимичним усвајањем жалби бранилаца окривљених АА и ГГ преиначена је пресуда Основног суда у Шиду ЗК-143/2023 од 11.04.2024. године у односу на окривљене АА и ГГ у погледу правне квалификације кривичног дела, тако што је Апелациони суд у Новом Саду кривичноправне радње окривљених АА и ГГ, за које су првостепеном пресудом оглашени кривим, правно квалификовао

као кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ, док су у преосталом делу жалбе бранилаца окривљених АА и ГГ одбијене као неосноване и првостепена пресуда је у непреиначеном делу у односу на ове окривљене потврђена.

Бранилац окривљеног АА- адвокат Стеван Лазић поднео је захтев за заштиту законитости само против другостепене пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 793/24 од 17.12.2025. године, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да у целини укине првостепену и другостепену пресуду и предмет врати на поновну одлуку.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажну пресуду против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Наиме, бранилац окривљеног АА као разлог подношења захтева истиче повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему формално не означава ни једну повреду закона из става 4. члана 485. ЗКП, али се из образложења захтева закључује да бранилац захтев подноси због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП. Ово имајући у виду да бранилац у захтеву наводи да је другостепени суд, преиначујући првостепену пресуду у погледу правне квалификације кривичног дела које је стављено на терет окривљеном АА, погрешно применио закон, обзиром да по ставу браниоца није могао да радње окривљеног АА, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, правно квалификује као кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ, већ евентуално само као кривично дело крађа, а за које кривично дело је наступила застарелост кривичног гоњења. У прилог свог става бранилац наводи да се из описаних радњи окривљеног АА не закључује да је он са умишљајем предузео радњу проваљивања улазних врата која су била обезбеђена рајбером.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) Кривичног законика („Службени гласник Републике Србије“, број 104/2013 од 27.11.2013. године, који се примењује од 04.12.2013. године) чини учинилац дела крађе (члан 203.) ако је крађа извршена обијањем или проваљивањем затворених зграда, станова, соба, каса, ормана или других затворених простора или савлађивањем механичких, електронских или других већих препрека.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ, то из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у

изреци правноснажне пресуде у којем је између осталог наведено да је окривљени АА у стању урачунљивости, способан да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима, у намери да за себе прибави противправну имовинску корист, по претходном договору, остварујући заједничку одлуку са умишљајем битно допринео одузимању туђе покретне ствари, а на начин што је окривљени АА заједно са окривљенима ББ и ГГ изашао из путничког возила, ушао у двориште куће оштећеног ЂЂ и потом употребом силе и то ударцем ногом развалио улазна врата куће која су била обезбеђена рајбером са унутрашње стране, након чега је заједно са окривљеним ГГ остао у дворишту да чувају стражу, да би потом међусобно поделили новац који је окривљени ББ противправно одузео од оштећених ЂЂ и његове супруге ДД и на тај начин су за себе прибавили противправну имовинску корист у износу од 20.000,00 динара, при чему је био свестан забрањености свога дела, јасно произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ, за које је он правноснажно оглашен кривим. Супротно наводима браниоца окривљеног, из изреке правноснажне пресуде јасно произилази да је окривљени АА критичном приликом са умишљајем предузео радњу проваљивања обезбеђених врата рајбером ради одузимања туђе покретне ствари, а у намери да њеним присвајањем себи прибави противправну имовинску корист, чиме је остварујући заједничку одлуку са умишљајем битно допринео одузимању туђе покретне ствари. Следствено наведеном, по налажењу Врховног суда, другостепени суд је преиначујући првостепену пресуду у односу на окривљеног АА у погледу правне квалификације кривичног дела и правно квалификујући кривичноправне радње окривљеног АА, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, као кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ, правилно применио кривични закон, па се стога као неосновани оцењују наводи захтева браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаном другостепеном пресудом није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА- адвоката Стевана Лазића, то је Врховни суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић